

Skatteministeriet

17. november 2021
J.nr. 2021-2191

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 8 - Forslag til Lov om ændring af ligningsloven og selskabsskatteloven (Beskatningstidspunktet for visse beløb modtaget i henhold til en covid-19-hjælpepakke og for visse erstatninger og kompensationer modtaget som følge af lov om aflivning af og midlertidigt forbud mod hold af mink og særregel om beskatning af andelsforeninger med minkavlere m.v. som medlemmer).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 9 af 16. november 2021. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kim Valentin (V).

Morten Bødskov

/ Lise Bo Nielsen

Spørgsmål

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at det med lovforslaget – alene – foreslås, at forskud på erstatninger og kompensationer, der er modtaget som følge af det midlertidige forbud mod hold af mink valgfrit kan medregnes til den skattepligtige indkomst i det indkomstår, hvori beløbet er modtaget, eller senest når der er truffet administrativ afgørelse. Baggrunden er tvivl om beskatningstidspunktet. På visse områder i skatteretten er der praksis for at tillade tilbagefordeling til beskatning i tidligere indkomstår, når retserhvervelsesprincippet vil føre til et urimeligt resultat. Vil ministeren oplyse, hvorfor dette princip ikke lægges til grund for regulering af beskatningstidspunktet for erstatninger m.v., der ikke er forudbetalt, når beskatning på baggrund retserhvervelsesprincippet åbenlyst medfører beskatning af et urimeligt resultat for en lang række minkavlere pga. beskatning i 2021 (eller senere) af erstatningsudbetalinger, der vedrører 2020?

Svar

Som beskrevet i Skatteministeriets bemærkninger til høringsskemaet (SAU L 8 - bilag 1), side 3-4, er det vurderingen, at det ville være i strid med gældende ret at lade en del af de endeligt udbetalte erstatnings- og kompensationsbeløb beskattes i 2020.

Denne vurdering er bl.a. baseret på en højesteretsdom (UfR2001.299H), der vedrørte fastlæggelsen af beskatningstidspunktet for en erstatning for indtægtstab i årene 1987-1992. Først i 1994, hvor erstatningen blev udbetalt, forelå der en afklaring vedrørende erstatningen og dens størrelse. Selv om den skadelidte (en landmand), der havde erhvervet ret til erstatningen, henviste til, at der ville have urimelige konsekvenser, såfremt han ikke fik lov til at henføre erstatningen til beskatning i de indkomstår, som den vedrørte, fandt Højesteret, at erstatningen i sin helhed skulle beskattes i indkomståret 1994. Det ændrede ikke herpå, at den skadevoldende myndighed (EU-Kommissionen) allerede i 1992 havde anerkendt sit erstatningsansvar.

Det er vurderingen, at der på alle relevante punkter er lighed mellem omstændighederne i den nævnte højesteretsdom og omstændighederne med hensyn til erstatning og kompensation til minkavlere m.fl.